

ბატონო დანიელ! - მესამეჯერ ეუბნებოდა ასისტენტი, თითქოს ეძინა და ემინოდა, რომ გაუბრაზდებოდა მისი გამოფხიზლების გამო.

- პაციენტი მოვიდა, შემოვუშვა? - შეეკითხა.

- შემოვიდეს - წამოდგა, სახე ხელებით მოისრისა, თითქოს, ჰაერით ჩამოიბანა, მოფხიზლდა და სკამიდან არც ადგა, ისე უხმოდ გაუღიმა შემოსულს.

- როგორ ხართ, კათი?

- თქვენ, დოქტორ? დაღლილი მეჩვენებით - შესჩივლა. მიხვდა, რომ არ მიიღებდა იმ ყურადღებას, რომელსაც ელოდა და დაჯდა. ხშირად კათი მისი კაბინეტის ერთსაათიანი სტუმარი იყო... და ის სკამი, რომელზეც თამამად ჯდებოდა და ყვებოდა მის ცხოვრებაზე, მის სახლად იყო ქცეული.

...თეთრი კაბა, თეთრი მძივებით შეხამებული, როგორც ყოველთვის, - გაიფიქრა დანიელმა.

- მძივები ადამიანის ცხოვრების თითო პატარა ისტორიას ჰგავს, ამიტომ მიყვარს მათი ტარება, - შეახსენა გასაცემი პასუხი დანიელის თვალებით უხმოდ დასმულ შეკითხვას.

- თქვენ რისი ტარება გიყვართ, რომ გახსოვდეთ ან შეგახსენოთ გასულმა დრომ თავი? რომ იქ იყო და ახლაც აქ არის, მომავლის უდიდესი სტიმული, ხელში დასაჭერი წარსული საგნად ქცეული, რომელიც მნიშვნელოვანი იყო მაშინ და ახლაც იგივეა.

- მე ჩემს თავს ვატარებ, რაშიც ჩემი ოჯახი მყავს. ჩემით ცოცხლობენ და არა რომელიმე სხვა, ჩემზე ასხმული საგნებით. ეს ნათქვამი ისე ცივად და უხეშად გამომივიდა, კათი, უბრალოდ მე პასუხი გაგეცით...

- დამტკიცებულად და გადამწყვეტი ტონით! თქვენ აქაც ხართ და მომავლის მოსახვედრად,

Даниел! – в третий раз обратилась ассистент, словно тот спал, и боялась разбудить, вызвав его негодование.

- Пациент пришел, пригласить? – Спросила.

- Пусть войдет – поднялся, потер лицо руками, будто смысл его воздухом, взбодрился, и, не поднимаясь со стула, без слов улыбнулся вошедшей.

- Как вы Кати?

- А вы доктор? Выглядите уставшим – пожаловалась. Поняла, что не получит ожидаемого внимания и присела. Часто Кати была гостем его кабинета на один час... и стул, на который она смело садилась, во время рассказа о своей жизни, превратился ее домом.

...Белое платье, как всегда украшенное белыми бусами, - подумал Даниел.

- Бусы похожи на скрепленные отдельные маленькие жизненные истории, поэтому люблю их носить, - ответила на безмолвно заданный его глазами вопрос.

- А вы что любите носить, чтобы прошлое напоминало о себе? Чтобы великий стимул будущего, или воплощенный в предмет прошлое, осязаемое руками, бывшее тогда значительным и ставшее сейчас ценным, которое тогда было там, и сейчас находилось здесь.

- Я ношу собственную память, где находится моя семья. Они живут мною, а не какими-то, подвешенными на мне предметами. Это высказывание показалось мне таким грубым и холодным, Кати, я просто ответил на ваш вопрос...

- Утвердительно и решительно тоном! Вы находитесь, и тут, и на повороте будущего, где

სადაც ხელით ატარებთ თქვენს მოგონებებს და დღეს არსებულ სახეებს, რომლებიც ბედნიერებას წარმოადგენენ თქვენთვის. - დაასრულა კათიმ დანიელთან საუბარი, შეხედა და გაუღიმა,

- ზუსტად! როგორც ყოველთვის, არასოდეს გეშლებათ ფიქრი, სათქმელი და შეფასება ყოველი საგნის... - შეუფასა დანიელმა კათის აზრებს გაშლაც და სწორად დახურვაც.

სადამოს 6 საათი იყო. ტელეფონის ზარს კიდევ აცადა სამჯერ გასულიყო, აზრი აღარ ჰქონდა, არავინ იღებდა ყურმილს, კალმით ბლოკნოტის ფურცელზე ფიქრს წერდა: - „უპასუხე!“. წამოდგა და გავიდა.

- იანა! - აღელვებული ხმით უბრძანა. - ხვალ არ მოვალ, გადაიტანე შეხვედრები იქეთ კვირისთვის, დილას სანდრო ჩამოდის და შაბათ-კვირას დარჩება, თქვენც აიღეთ დასვენება და თუკი მოინდომებთ, გვესტუმრეთ თქვენ და კრისტიანიც. - პასუხს არ დაელოდა და კაბინეტიდან გავიდა. ლიფტით არ უსარგებლია, კიბეები ნელა ჩაიარა, ასე ფიქრებს უფრო მეტ დროს უთმობდა ქუჩაში გასვლამდე. რამოდენიმე წუთში სახლში იყო, მანქანა შემოსასვლელში შეაჩერა, კალა მოწყვიტა, 23 წელი ერთი და იგივე ყვავილს ირჩევდა მეუღლისთვის მისატანად და მეზღვისგან ითხოვდა, ყვავილები მუდამ მოვლილი ყოფილიყო. კარი შეაღო და სამზარეულოში შევიდა. კეიტო ვერანდაზე იჯდა მეგობართან ერთად, შეჩერდა, უსმენდა დროდადრო მის ხმამაღალ კისკისს, რომელიც მისი იმწუთიერი ბედნიერების მაჩვენებელი იყო ან როდესაც რაიმე ახალს და მოულოდნელს გეგულობდა. ყვავილი მოიმარჯვა და მათთან გავიდა.

- ეს შენ, კალა, კიდევ ერთხელ შენ, - და

на руках носите ваши воспоминания и являющиеся для вас счастьем сегодняшние лица. – Закончила Кати беседу с Даниелем, взглянула на него и улыбнулась.

- Точно! Как всегда, безошибочно мыслите, говорите и описываете каждый предмет... - Оценил Даниел раскрытие и правильное подитожывание размышлений Кати.

Было 6 часов вечера. Подождал еще три гудка, смысла уже не было, никто трубку не снимал, написал ручкой на листе блокнота свою мысль: - «Ответь!». Поднялся и вышел.

- Яна! – Взволнованно приказал. – Завтра не приду, перенеси встречи на следующую неделю, утром Сандро приезжает и останется на субботу – воскресенье, вы тоже возьмите отгул, если желаете, приходите вместе с Кристианом. – Не дожидаясь ответа, вышел из кабинета. Лифтом не воспользовался, спустился по ступенькам вниз медленно, так больше времени оставалось для мыслей, перед выходом на улицу. Уже через несколько минут был дома, машину остановил у входа, сорвал калу, 23 года выбирал один и тот же цветок для жены и от садовода требовал, чтобы цветы всегда были ухоженными. Приоткрыл дверь и вошел на кухню. Кейт вместе с другом сидела на веранде, остановился, слушал, как она время от времени смеялась звонко - признак ее счастья в ту минуту, или тогда, когда узнавала что-то новое и неожиданное. Приготовил цветок и направился к ним.

- Эта кала тебе, и снова тебе, - и поцеловал ее в плечо.

Как ты, Сами? – Поздоровался с их приятелем и похлопал его по плечу.

მხარზე აკოცა.

- როგორ ხარ, სამი? - მათ მეგობარს მიესალმა და ხელი მოუთათუნა მხარზე.

სამუელი კეიტის წლების მეგობარი იყო, ამხიარულებდა მისი სტუმრობა და საათების გასვლის მერეც კი იცინოდა მათ მოყოლილ ისტორიებზე.

- საჭმელი მზად არის, დანიელ! დაიბანე ხელები და სუფრაც გაშლილი დაგხვდება, სანამ გამოხვალ. - დანიელს ვახშმის მანძილზე ხმა არ ამოუღია, ორივეს უსმენდა და თავის ქნევით ეთანხმდებოდა. შუალამის 12 საათი იქნებოდა, სამუელმა გადაიფიქრა დარჩენა და გადაწყვიტა წასულიყო თავის სახლში, ჭიშკრამდე მიაცილეს. დაძრულ მანქანაში მჯდარ სამის კეიტმა მიაძახა: „ხვალ არ დაგავიწყდეს! შენი ადგილი მაგიდასთან გელოდება“.

- დადლილი მეჩვენები, დანიელ, მოხდა რამე?
- მისკენ შეტრიალდა ნაღვლიანი სახით და ხელებით მოეალერსა ლოყებზე.

- სამუშაო თავზე საყრელად მქონდა, სუნთქვაზე მეტად გასაანალიზებელი თემები, რომლებიც ჩემგან ელოდებიან ამოსუნთქვას და შენ ნუ იდარდებ ამაზე, მიმიშვი მე ვყოფნიდე მოსანელებლად. სიმართლეა, რომ თითო გაღიმებული სახის უკან ტკივილი იმალება, როგორც თითო გაცინებული სახის უკან ტყუილი. რომ გაძლო, გონება უნდა გამორთო. ცხოვრების პირველი შემაწუხებელი ეტაპი დაუკმაყოფილებელი გულის ტარებაა. შარვლის ორივე ჯიბეში გავსებული კაპიკებით სირბილი „საათგაჩერებულ“ ოთახში შეუძლებელია, ხმა იღვიძებს და თავიდან ირთვება დრო, დრო, რომელსაც გაურბიხარ. ადამიანების დედამიწა არაფერი იქნებოდა იმაზე მეტი, რაც ნაკვერჩხლები, მზად ხორცის შესაწვავად და მე მაყურებელი, თითქოს გიჟი

Самуел был давним другом Кейт, она радовалась его визиту, и даже спустя несколько часов улыбалась от рассказанных им историй.

- Еда готова, Даниел! Помой руки и стол уже будет накрыт, когда ты придешь. – Даниел за время ужина не произнес ни слова, просто слушал обоих, и, соглашаясь с ними, кивал головой. Было уже 12 часов пополудни, Самуел передумал оставаться и решил пойти домой, его провели до ворот. Кейт крикнула сидевшему в заведенном автомобиле Сами: «Завтра не забудь! Твое место у окна ждет тебя».

- Ты кажешься мне уставшим, Даниел, случилось что-нибудь? – Повернулась к нему грустными глазами и погладила по щеке.

- Работы было навалом, пуще кислорода тем, требующих анализа и ожидающих от меня выдоха, ты не беспокойся об этом, пусти меня, хватит с них переварить, и меня одного. Правда, что за каждым улыбающимся лицом скрывается боль, так же, как, за каждым смеющимся лицом – ложь. Чтобы выдержать это, сознание нужно отключить. Первый беспокоящий этап жизни - это ношение неудовлетворенного сердца. Невозможно носиться в комнате с «застывшими часами» и с переполненными мелочью обеими карманами брюк, звук пробуждается и заново включается время, время, от которого пытаешься убежать. Земля людей не представляло бы ничего более чем раскаленные угольки, готовые поджарить мясо, а я, как наблюдатель, словно сумасшедший, смеюсь, радуюсь от того, что скоро буду есть мясо. Пустоту в человеке наполняют предметы, будто они углы комнаты в ожидании добавления чего-то нового, так же, как и, слепые видят только свет, а не тех, кому они сейчас верят в идею. – Притянул к себе ее похудевшее тело, и направились в дом.

ვარ, ვიცინი, რადგან მიხარია, რომ მეც მალე ხორცს შევჭამ. ადამიანის სიცარიელეს ნივთები ავსებენ, თითქოს ოთახის კუთხე არიან და ელოდებიან ახალი რამის დამატებას, როგორც ბრმა ხედავს მხოლოდ შუქს და არა იმით, ვისიც ახლა სჯერა, როგორც იდეა. - ხელით მიიხუტა მისი დასუსტებული სხეული და სახლისკენ წაიყვანა.

Sanaya Alexander
+995592237409